

DE BIDDENDE BOUWER

Voorbeeldvertelling midden-/bovenbouw
Nehemia 2

Wat ben ik verdrietig! Want weet je... ik kom uit Israël, maar daar woon ik nu niet. Mijn broer woont daar wel en zo af en toe komt hij bij mij op bezoek. Nu is hij weer geweest. Ik was toch wel benieuwd hoe het op dit moment in Jeruzalem is. En daarom heb ik het aan mijn broer gevraagd: 'Zeg broer, kun je mij vertellen hoe het gaat in Jeruzalem en met alle mensen die daar nu zijn?' Toen schrok ik heel erg van wat ik te horen kreeg. Het gaat namelijk helemaal niet goed met die mensen daar. Ze leven in grote armoede en andere mensen maken het hen heel erg moeilijk. De muren van de stad liggen in puin en de poorten zijn in vlammen opgegaan. En daar moet ik heel veel om huilen. Ik ben zó verdrietig, dat ik dagenlang niks eet en niets drink. Ik ga tot God bidden: 'Ach Heere, luister toch naar mijn gebed en naar het gebed van iedereen die u liefheeft.'

Een paar maanden later ben ik bij de koning. Want weet je, ik ben wijschenker bij de koning. Het gaat nog steeds niet zo heel goed met mij. Ik ben nog erg verdrietig en dat ziet de koning vandaag ook. 'Wat zie je er slecht uit! Je bent toch niet ziek? Of heb je veel zorgen?', vraagt de koning aan mij. Ik schrik van de vraag en vertel de koning wat mij zo verdrietig maakt. 'Koning, ik voel me slecht omdat ik me zorgen maak om de stad waar mijn voorouders begraven zijn. Die stad is verwoest, en de poorten zijn verbrand.' Dan is het stil; wat moet ik nog meer zeggen? Ja, ik wil wel meer vragen, maar ik durf dat niet zo goed.

Het is de koning die dan weer begint te praten: 'Nehemia, wat wil je me vragen?' Voordat ik dan mijn vraag ga stellen, vraag ik eerst in stilte om hulp aan God. Pas daarna durf ik het aan de koning te vragen: 'Als u het goedvindt, koning, en als u mij de juiste persoon vindt, wilt u me dan naar het gebied Juda sturen? Dan ga ik daar

Jeruzalem weer opbouwen, de stad waar mijn voorouders begraven zijn.' De koning vraagt mij hoe lang de reis zal gaan duren en wanneer ik terug denk te komen. Ik vertel hem alles. Hoe lang ik moet reizen, hoe lang ik daar verblijf en wanneer ik dan weer terugkom. De koning vindt het goed; ik mag gaan! Maar ik heb nog één vraag. 'Koning, wilt u mij brieven meegeven voor de bestuurders? Anders geven zij mij misschien geen toestemming om door te reizen naar Juda.' De koning geeft mij alles mee waar ik om gevraagd heb. Het is duidelijk dat God mij heeft geholpen!

En zo ga ik op weg. In Jeruzalem regel ik voor mezelf een ezel om eens door de stad te rijden. Zo kan ik van dichtbij met mijn eigen ogen zien wat er allemaal verwoest is. Ik wacht totdat het helemaal donker wordt, want dan valt niemand mij ten minste lastig. Alleen een paar mannen die ik vertrouw, neem ik mee. Verder helemaal niemand. Ik bekijk de verwoeste huizen, de poorten van de stad zijn helemaal kapot. Het eerste wat ik denk als ik dit zo zie, is dat het echt een megaklus gaat worden. Het is een puinhoop. Ik word er verdrietig van als ik dit allemaal zie.

De volgende dag ga ik meteen aan het werk. Ik roep alle mensen bij elkaar. 'Mensen, we moeten de muur van de stad weer op gaan bouwen!' Ook vertel ik hen over God, die bij mij was toen ik voor de koning stond. De mensen om mij heen beginnen allemaal te praten. 'Kom, laten wij opstaan en gaan bouwen!', roep ik de mensen op. Iedereen gaat aan het werk, behalve de bestuurders van de stad. Zij lachen ons uit. Maar ik blijf positief. 'Ik weet zeker dat het ons lukt, want God zal Zelf zorgen dat het goedkomt. Hij weet wat er gaat gebeuren, want Hij heeft mij deze opdracht gegeven!'

Zo werd Nehemia een biddende bouwer!